

part. xviii, tom. II, dec. 628, num. 14, et sæpissime alibi.

(48. Quod procedit, etiamsi in illis fundetur intentio Papæ. Rota, part. xix, tom. II, dec. 494, num. 21, præsertim ubi de illis certiorum notitiam verisimiliter non habebat. Rota, part. v, tom. I, dec. 353, num. 95; part. x, dec. 347, num. 30.

(49. Hinc inter *narrativas et enuntiativas* colligitur esse hanc differentiam, quod per *verba narrativa* dicatur quis loqui, quando narrat factum aliquod, v. g. quod talis commiserit adulterium, prout accidit, si Papa dicat: « Multorum clamor ad nos pervenit, quod talis commiserit adulterium, » etc. At vero per *verba enuntiativa* dicitur quis loqui, quando loquitur hoc modo: « Quia constat nobis talem commisisse adulterium, » etc. Ita Abbas in c. *Cum oporteat*, num. 7, De accusationibus; Mascard., De probationibus, conclus. 622, num. 1, et conclus. 754, num. 35, cum aliis a se citatis; Petrus Duennas, regul. 229, limit. 18; Reiffenstuel, lib. II *Decretal.*, tit. 19, nu. 103, et alii.

(50. Probatio est facienda iudici et non adversario, vel alteri. Glossa communiter recepta in l. *Quinquaginta*, verb. *Judici*, ff. De probationibus; Rota recent., part. vi, dec. 8, n. 3; Mascard., De probationibus, quæst. 2, proæmial. n. 24; Hostiens., in *Summa*, tit. De probationibus, n. 3; Abbas, in cap. *Ex litteris* 3, De probationibus, n. 7, et alii passim, per text. in cit. l. *Quinquaginta*, De probationibus in cit. c. *Ex litteris* 3, De probationibus, cap. *In nostra* 32, De testibus, cum similibus. (51. Potest tamen iudex alium deputare ad recipiendos testes, depositiones, aliasque probationes. *Communis* ex praxi universali.

(52. Probationes ex testium depositionibus recipi non possunt, nisi citato, et si venire voluerit, præsertim adversario, alioquin non valent. *Communis*, textu expresso in c. *In nomine Domini* 22, De testibus, juncto ejus summario sic dicente: « Nulla est receptio testium facta contra non citatum, » et concordat authentic. *De testibus*, § *Et hæc vero*, collat. 7.

(53. Probationes judiciales debent fieri iudici in præsentia publici notarii aut duorum virorum idoneorum, qui præter cætera acta iudicii diligenter easdem conscribant. *Communis*, textu expresso in cap. *Quoniam* 11, De probationibus, juncto Summario, *ibidem*, sic expresse habente: « Iudex debet habere notarium vel duos viros idoneos, qui scribant acta iudicii; alias si quid difficultatis emergerit, per superiorem punietur. Nec credetur ei super processum, nisi in quantum per acta, vel alias per legitima documenta constabit. »

(54. Probationes generatim loquendo faciendæ sunt ab eo qui dicit, non ab eo qui negat. *Communis*, textu expresso, in l. *Et incumbit* 2, ff. De probationibus, ibi: « Et incumbit probatio, qui dicit, non qui negat. » Et hoc jure merito, quia *negantis factum per rerum naturam nulla est directa*

probatio, ut expresse dicitur in cap. *Bonæ memoriæ* 23, De electione, cap. *Accusator* 6, q. 5, l. *Actor* 22, cod. De probationibus, cum similibus.

(55. Probatio seu onus probandi regulariter incumbit actori. Ad ipsum enim spectat illud, quod proposuerit, probare, si reus id neget; alioquin, ipso non probante, reus absolvetur ab ejus impetitione. *Communis*, textu expresso in cap. *Ecclesia* 3, fin. De causa possessione, et l. *Qui accusare* 4, cod. De edendo, ibi: « Actore non probante, qui convenitur, et si nihil ipse præstiterit, obtinebit; » et concordat textus in cit. cap. *Accusator* 6, q. 5, et l. *Actor* 23, cod. De probationibus, ibi: « Actor (seu accusator), quod asseverat, probare se non posse profitendo reum necessitate monstrandi contrarium non astringit, cum per rerum naturam factum negantis probatio nulla sit. »

(56. Dicitur autem notanter, quod onus probandi incumbit actori *regulariter*, quia quandoque transfertur onus probandi in reum, et signanter ipsi reo incumbit onus probandi, si is excipiendo aliquid affirmat, quod deinde in replicatione ab actore negatur, textu expresso in l. 1, ff. De exceptionibus, ibi: « Agere etiam is videtur, qui exceptione utitur. Nam reus in exceptione actor est; » et l. *In exceptionibus* 19, ff. De probationibus, ibi: « In exceptionibus dicendum est, reum partibus actoris fungi oportere, ipsumque exceptionem velut intentionem implere, ut puta si pacti conventi exceptione utatur, docere debet pactum conventum factum esse. »

(57. Item reo incumbit probatio, quotiescunque præsumptio juris stat pro actore: hinc si parochus petat decimas intra fines suæ parochiæ existentes, nihil probare tenetur; sed reus tenetur ostendere, quo jure ad ipsum decimæ pertineant; parochus enim habet fundatam intentionem in jure, quod decimæ ad se pertineant, nisi contrarium ostendatur. *Communis*, textu expresso in cap. *Ad decimas* 2, De restitut. spoliator. in 6.

(58. Item etiam reo incumbit probatio in iudiciis duplicibus seu communibus, quia in ipsis utraque pars litigantium vicem duorum sustinet, scilicet actoris et rei, cap. *Ex litteris* 3, De probationibus. l. *Judicium* 10, ff. *Finium regundorum*; et l. *Inter cohæredes*, § *Qui familiæ*, ff. *Familiæ erciscundæ*, in quibus iuribus habetur, quod in iudiciis duplicibus utrique parti incumbat onus probandi, et quæ melius suam intentionem probaverit, obtineat. (59. Hujusmodi autem iudicia duplicia seu communia sunt tria, videlicet iudicium *communi dividendo*, quo agitur ad communium rerum divisionem; iudicium *familiæ erciscundæ*, id est hæreditatis inter cohæredes dividendæ; et iudicium *finium regundorum*, quod datur inter eos, qui agros et confines habent, et prædia ad horum fines dirimendos, textu expresso in l. *In tribus* 14, De iudiciis, ibi: « In tribus istis iudiciis familiæ erciscundæ, communi dividendo et finium regundorum, quæritur quis actor intelligatur, quia par causa omnium videtur? Sed magis placuit, eum videri actorem, qui ad iudicium provocasset. l. *Judicium* 10, ff. *Finium regundorum*, ibi: « Iudicium commune dividendo, familiæ erciscundæ, finium regundorum, tale est, ut in eo singulæ personæ duplex jus habeant, agentis, et ejus, cum quo agitur. »

(60. Item etiam reo incumbit probatio in interdictis duplicibus, qualia sunt, interdictum *Uti possidetis*, et interdictum *Utrubi*, quorum priore certatur de retinenda possessione rei immobilis v. g. fundi, ædium, et hujusmodi; posteriore vero, seu interdicto *Utrubi* contenditur de rerum mobilium possessione, textu expresso in § *Retinendæ* 4, Institut. *De interdictis*, ibi: « Sed interdicto juidem *Uti possidetis*, de fundi vel ædium possessione contenditur; *Utrubi* vero interdicto, de rerum mobilium possessione; » et § *Tertia divisio* 7, Institut. eod., ibi: « Duplicia sunt, veluti *Uti possidetis* interdictum, et *Utrubi*; ideo autem duplicia vocantur, quia par utriusque litigatoris in his conditio est, nec quisquam præcipue reus vel actor intelligitur, sed unusquisque tam rei quam actoris partes sustinet. » Quibus interdictis accedit etiam interdictum, *De superficiebus*, nam et hoc duplex est exemplo interdicti *Uti possidetis*, prout desumitur ex l. 1, § *Proponitur*, ff. *De superficiebus*. In hujusmodi enim iudiciis, atque interdictis duplicibus, cum uterque litigans, tam actoris quam rei partes suslineat, cap. *Ex litteris* 2, De probat., l. *Si duo*, ff. *Uti possidetis*, l. *Judicium* 10, ff. *Finium regundorum*, et § *Tertia divisio* 7, Institut. *De interdictis*, proinde utrique parti incumbit onus probandi, et quæ melius probaverit suam intentionem, obtinebit. Arg. cit. *Juribus*.

(61. Actor non potest regulariter petere, ut scripturæ et instrumenta propria rei sibi ab ipso tradantur ad probandam suam intentionem; nec reus suas scripturas et instrumenta, quibus in iudicio non est usus, tenetur tradere seu consignare ipsi actori. *Communis*, per text. in c. 1, De probationibus, juncto ejus summario, in quo expresse dicitur: *Reus actori sua propria instrumenta edere non tenetur*, et l. *Qui accusare* 4, cod. De edendo; non enim juris aut æquitatis ratio permittit, ut quis invitus arma, quibus impugnetur, adversario suo tradere, eumque contra se adjuvare cogatur, leg. *Nimis grave*, cod. De testibus.

(62. Tenetur tamen reus tradere actori petenti instrumenta communia; et si iudex parti petenti non faciat tradi instrumenta communia, licite ab ipso appellatur, et quidquid post appellationem attentatum fuerit, non valet. *Communis*, textu expresso in cap. *Perpetuus vicarius* 12, De fide instrumentorum, juncta glossa, *ibid.*, verb. *Instrumentorum communium*, cum pluribus iuribus ibi a se adductis.

(63. Probationes post publicationem attestatorum regulariter non possunt amplius fieri, seu alii testes supra eisdem articulis, vel directe contrariis produci, quamvis possint produci nova instrumenta usque ad conclusionem in causa. Sic Glossa communiter recepta in c. *Cum dilectus* 7, De fide instrumentorum, verb. *Post publicationem*; Mascard., De probationibus, quæst. proæmial. 5, n. 45 et q. 6, n. 130; Speculator, tit. *De testibus*, verb. *Satis utiliter*, nu. 3, et tit. *De instrumentorum editione*, § *Nunc dicamus*, n. 1; Farinac., tit. 8, De testibus, q. 75, n. 68 et seq., et alii passim per text. in cap. *Fraternitatis* 17, cap. *Intimavit* 18, cap. *Ex tenore* 33, De testibus, cap. *Cum dilectus* 9, De fide instrumentorum, authentic. De testibus, § *Quia vero*, verb. *Illud tamen*, collat. 7, et authent. *Qui semel*, cod. De probationibus.

(64. Post conclusionem in causa non amplius super eisdem articulis examinandi sunt testes, neque admittendæ novæ probationes per instrumenta, vel hujusmodi, sed est ferenda sententia super allegata et probata. Ita Glossa, communiter recepta in cap. *Cum dilectus* 9, De fide instrumentorum, verb. *Conclusum*; Abbas, *ibid.*, nu. 8; Menoch., part. vi, *Speculi aurei*, tit. *De instrumentorum productione*, n. 47, et alii passim, per text. in cap. *Juravit* 6, De probationibus, cap. *Cum dilectus* 9, De fide instrum. Et ratio est clara ex ipsamet significatione hujus verbi *conclusio in causa*, cum per ipsam, ut ipsiusmet nomen importat, partes sive expresse, sive tacite ulteriori probationi renuntient, seque ad sententiam submittant, id quod extra controversiam tenendum.

(65. Dicitur autem notanter *super eisdem articulis*, quia super novis articulis, etiamsi pendeant ex veteribus, aut ex illis oriantur, bene possunt aliæ probationes admitti, arg. cap. *Fraternitatis* 17, et cap. *Ex tenore* 33, De testibus, cap. *Cum Joannes* 10, § penultim. *De fide instrumentorum*, juncta Glossa communiter recepta in cit. cap. *Fraternitatis*, verb. *Nobis*, et in citat. cap. *Cum Joannes*, verb. *Postquam*.

(66. Quamvis autem præmissæ conclusiones sub n. 63 et 64 regulariter procedant, nihilominus dantur plures casus, in quibus possunt adhuc produci novi testes, etiam super eisdem articulis post publicationem attestatorum, et admitti novæ probationes post conclusionem in causa. *Communis*, et ostenditur inductione.

(67. Sic in primis post publicatas attestaciones possunt adhuc produci novi testes super eisdem articulis, et admitti novæ probationes post conclusionem in causa in casibus, ubi agitur de valore matrimonii; nam in his ob periculum animarum, seu ne conjuges legitime copulati separentur, etiam post publicatas attestaciones, et conclusionem in causa, debent admitti novi testes, et novæ probationes pro valore matrimonii jam contracti militantes. Imo etiam ipsamet sententia contra matrimonium contractum lata, nunquam transit in rem judicatam, sed potest quocumque tempore revocari, ostenditur

sa per novas attestations et probationes ejusdem falsitate. C. Lator 7, et c. *Consanguinei* 11, De sent. et re judicat.

(68. Item possunt adhuc produci novi testes, et admitti novæ probationes in causis beneficialibus: idque propter dictum periculum animarum, et ne quis per subreptionem ad dignitatem ecclesiasticam ascendat. Mascard., *De probationib.*, q. 17, proœmial., num. 47, allegans Rotam, dec. 1, et dec. 2, *De testibus in novis*; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 164, et alii passim.

(69. Item in causis criminalibus, præsertim capitalibus; ubi enim agitur de causis criminalibus capitalibus, possunt ad defensionem rei etiam post publicationem attestationum produci novi testes et post conclusionem in causa admitti novæ probationes ad ejus innocentiam detegendam et vitam conservandam, ne reus subitis accusatorum criminibus opprimatur et injuste condemnatur. *Communis*, textu expresso in l. *Unius facinoris* 18, § 9, ff. *De questionibus*, ibi: « Ne hi, qui defendendi sunt, subitis accusatorum criminibus opprimantur, defensionem quocumque tempore, postulante reo, negari non oportet. »

(70. Alii plures consimiles casus referuntur passim ab auctoribus, et signanter ab abbate in cap. *Fraternitatis* 17, De testibus, n. 4; Farinac., tit. 8, *De testib.*, q. 75; a n. 98 usque ad n. 255; Speculator, tit. *De testib.*, § *Satis utiliter*, n. 3 et sequent., qui brevitate gratia relinquuntur videndi apud ipsos.

(71. Nominis identitas personarum identitatem non probat. Benedict. XIV, constitut. incip. *Inter cætera*, § 11, ubi affert exempla, quibus non semel contingit, ut uno nomine, et sanctus, et hæreticus designarentur; ex Raymundis enim Lullis, unus martyrii fama prædicatur, at non alter, qui infelicem vitam ac mortem sortitus est; unus pariter Joannes Cantius Beati nomine insignitur, alter vero hæresi inquinatus exsecratur, et sic de aliis.

(72. Alia ad rem. Vide verb. FAMA, verb. SCRIPTURÆ INSTRUMENTA, verb. SENTENTIA, et verb. TESTIS, art. 2.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(73. Negativam directo haud posse probari, communis fere est sententia. Causam

SUMMARIUM.

1. Processiones unde dicantur? — 2. Processiones dicuntur chori ambulantes. — 3. Processiones semper fuerunt in usu in Ecclesia etiam a primordiis illius. — 4. Processiones publicas indicare, dirigere et ordinare spectat ad episcopum privative quoad alios. — 5. Et hoc non obstante, quod capitulum, vel alii sint per longum tempus in possessione indicendi publicas processiones vel præscribendi modum, quomodo, et quo sint dirigendæ. — 6. Et non obstante etiam immemorabili consuetudine. — 7. Requiritur tamen ad id consilium, non autem consensus capituli. — 8. Ita ut episcopus so-

hule sententiæ dederunt textus nonnulli, tum juris civilis, tum juris canonici, quibus asseri videtur, negantem probare nec posse, nec debere. Confer l. 103, c. *De probat.*; l. 10, c. *De non numerat. pecun.*, c. 11 et 12, eod. tit. *De probat.*

(74. Quoniam vero ex multis aliis textibus apparet, negativam et probari posse, et aliquando debere, ut ipse Pontifex in cap. 5, in fin., *De renunt.*, non diffidetur; (75. hinc est, quod multi post Glossam in cap. 13, *De elect.*, excogitarunt tres species negativæ, *juris, facti et qualitatis*; negativam *juris* probari posse et debere censent, ut si quis impugnet testamentum, quod rite haud sit conditum; (76. Idem affirmant de negativa *qualitatis*, quando scilicet negatur qualitas inesse, quæ communiter et regulariter inesse solet. (77. Circa vero negativam *facti*, distinguunt, utrum sit *facti definiti*, an *indefiniti*; hanc probari directo posse negant, illius autem probationem saltem per indirectum admittunt. (78. Hoc etiam concedunt, si negativa prægnans est, quæ propositionem affirmantem implicite in se contineat. Vide Grananien. in c. 11, n. 3, *De probationib.*; Wiestner, in *Decretal.*, lib. II, tit. 19, n. 11 et seq. (79. Alia via processit Herculanus, in tract. *De proband. negat.* Primo enim Regulam præmittit: « Negativam ab eo probandam esse, qui in ipsa se fundat, » at n. 27 et seq., plures subdit limitationes, quæ fere destruunt Regulam.

(80. Ostendit vero et quidem solidissime Cocejus in dissertatione *De directa probatione negativæ*, negativam non tantum directo probari posse, sed etiam probari debere ab eo, qui in ea se fundat, sive is sit actor sive sit reus: ut non sit necesse ad distinctiones illas confugere, quas mox attulimus. *Consule etiam Zoes.*, in tract. *De except. non numerat. pecun.*, thes. 4, § 12.

(81. Patet autem hinc male ex sententia illa, quæ negativam haud probari posse tenebat, olim non fuisse admissas *positiones negativas*, vitiosos fuisse reputatos *articulos negativos*, et non probandos esse ab eo, qui iudici ipsos offert.

(82. De collisione probationum, materia in foro frequentissima, agendum hic quoque esset. Sed ne nimius sim, vide Bohemer., in *Exercit. Pandect.*, lib. XXII *Pandect.*, tit. 3, exercit. 65.

PROCESSIONES.

lus sine consilio capituli eas indicare et dirigere minime valeat. — 9. Processionis hora indicenda est arbitrio episcopi, cui magistratus, et omnes debent obedire. — 10. Processiones ex devotione populi et confratrum introductæ, possunt ex causa ab episcopo prohiberi. — 11. Quamvis processiones solitæ privatæ, quæ sunt a parochis in parochia, et a capitulo in cathedrali, fiant sine licentia episcopi, adhuc tamen, si transferantur, exigitur episcopi approbatio. Nec ipse parochus sine licentia episcopi potest processiones extraordinarias facere. — 12. Processiones publicas indicare et dirigere, absente episcopo, spectat ad vicarium generalem cum con-

silio capituli. — 13. Processionibus generalibus indictis pro causa, honore vel honore publico, tam clerici sæculares beneficia vel officia ecclesiastica habentes, quam regulares invitati, omnes interesse tenentur, et adesse compelluntur juris remediis. — 14. Processiones, ad quas accedere tenentur regulares, assignantur. — 15. Processiones, quæ referuntur ad causam, bonum et honorem publicum, demonstrantur. — 16. Istæ processiones ad effectum obligandi regulares ad interessendum, non sunt renovandæ annuatim, et perpetuandæ, nisi nova motiva, et novæ causæ concurrant. — 17. Nec possunt episcopi obligare regulares ad interessendum cum clero sæculari processionem indictæ occasione suæ primæ visitationis. — 18. Nec possunt episcopi cogere ad interessendum processionibus publicis regulares distantes a civitate vel oppido per diuidium milliæ. — 19. Ubi tamen viget contraria consuetudo, est servanda. — 20. Regulares ad processiones, ad quas tenentur accedere, sufficit, quod invitentur per edictum; ubi autem adesset legitima praxis in contrarium esset servanda. — 21. Regulares non debent accedere ad processiones publicas cum cruce et numero duorum tantum religiosorum. — 22. Neque etiam laici deferentes crucem in processionibus vel candelabra, debent uti alba, seu dalmatica, vel pluviali. — 23. Regulares in processionibus deferre non debent galerum sive pileum, non obstante prætenso solito, et contumaces eogi possunt ad deponendum etiam censuris. — 24. Crux in processionibus deferenda est a regularibus cum velo pendente seu pallio. — 25. Regulares accedentes ad publicas processiones non debent, processione terminata, statim a loco recedere, sed tenentur ibi precibus, seu benedictionibus assistere usque in finem. — 26. Regulares in processionibus, quas ipsi faciunt extra claustra, egent licentia episcopi vel respectivi parochi, non obstante quacunque consuetudine in contrarium; nisi pro aliquibus processionibus habeant speciale privilegium. — 27. Episcopi autem et parochi non debent denegare talem licentiam regularibus. — 28. Regulares omnes nulla indigent licentia, nec episcoporum nec parochorum pro faciendis processionibus SS. sacramenti in quacunque die infra Octavam corporis Christi. — 29. Et quidem eadem die possunt plures fieri processiones a diversis regularibus, dummodo fiant distinctis horis. — 30. Et sic expresse fuit resolutum etiam novissime a S. C. Episcop. et Regul. cum præciso rescripto: *Affirmative*: « Dummodo fiant processiones distinctis horis. » — 31. Item speciale privilegium habet præstantissima prædicatorum religio pro faciendis sine prædicta licentia processione SS. Rosarii. — 32. Regulares, qui gaudent speciali privilegio faciendi dictas processiones extra claustra sine licentia, tenentur accedere per viam semel electam. — 33. Regulares possunt in suis processionibus uti pluviali. Nec talis usus est signum seu testimonium jurisdictionis in utente sacerdote. — 34. Regulares in suis processionibus non possunt, nec debent ducere puellas habitu fictitio angelorum neque bizzocheras. — 35. Regulares non possunt processiones in monialium ecclesias quamvis eorum regimini subjectarum inferre et introducere, licet adesset consuetudo. — 36. Intra clausuram monialium fieri non debent ab exteris processiones, neque cum sanctissimo sacramento. — 37. Imaginem B. V. cum baldachino et intortillis in processione deferri non est prohibendum. — 38. Idem dicendum est de imaginibus sive statuis sanctis. — 39. Regularibus paratis et deferentibus in processione reliquias, debetur præcedentia (non tamen ceteris non paratis) supra clerum sæcularem. — 40. Quomodo regulanda sit præcedentia regularium inter se et inter alios in processiones? *remissive*. — 41. Processio SS. sacramenti inchoari non debet ab ecclesia inferiori, non attentata in-

memorabili consuetudine. — 42. Item processio SS. sacramenti terminari debet in illa Ecclesia, a qua incepit. — 43. Processio SS. corporis Christi cur Sede plena fiat in Ecclesia Vaticana, et Sede vacante in ecclesia S. Joannis Lateranensis? — 44. Processiones in festo corporis Christi facere non licet aliis ecclesiis, sed soli episcopo seu ecclesiæ cathedrali. — 45. Processio SS. sacramenti in ejus festo debet inchoari a cathedrali et in ea terminari. — 46. In festo corporis Christi non est deferenda in processione eucharistia sacerdotum humeris, sed celebrantis manibus. — 47. In festo corporis Christi eucharistia non est deferenda per vias Hæraeorum. — 48. In festo corporis Christi debet deferri eucharistia a celebrante, et in vespere diei octavæ, si fiat processio, debet deferri ab eo, qui cantavit vespere, modo saltem sit canonicus in collegiatis. — 49. Non convenit quod prima dignitas celebret missam ante processionem SS. sacramenti, et deinde altera dignitas minor gestet illud in processione. — 50. Si episcopus in festo corporis Christi non deferat eucharistiam, canonici tamen debent induere sacras vestes. — 51. Canonici ecclesiæ collegiata non debent in processionibus incedere parati sicut canonici cathedralis. — 52. In festo corporis Christi non sunt canendæ cantiones vulgari sermone. — 53. In festo corporis Christi non est facienda processio sine pluviali. — 54. In processionibus, quæ fiunt cum SS. sacramento, qui incedunt ante illud, in occursum et transitu a latere ejusdem debent facere genuflexionem, dummodo illud videant. — 55. In processione solemnium corporis Christi, quando processio sistit, sacerdos celebrans, subdiaconus et diaconus non debent sedere, neque in scamno, neque in sedibus. — 56. In processione, in qua deferitur SS. sacramentum vel lignum SS. crucis, tam clerici sæculares quam regulares, omnesque laici incedere debent detecto capite; in aliis vero processionibus clerici deferentes reliquias et omnes sæculares comitantes incedere debent detecto capite, alii vero clerici tecto capite cum bireto. — 57. Episcopus vero deferens reliquiam SS. crucis in Pontificalibus poterit incedere cum mitra. — 58. Occurrente festo S. Antonii de Padua in Dominica infra octavam corporis Christi, quamvis PP. Dominicani in dicta die peragant processionem SS. sacramenti; nihilominus potest a Franciscanis fieri processio de dicto sancto; dummodo fiat diversa hora et data prælatione temporis PP. Dominicani de mane vel de vespere. — 59. In processionibus non sunt deferendæ reliquie beatorum. — 60. Abusus antiqui in processionibus tollendi sunt cum magna cautela, ne majora scandala sequantur. — 61. Canonici in processione intra ecclesiam debent incedere capite detecto, et extra eam cum bireto in capite. — 62. Dum fiunt processiones intra ecclesiam sine sacramento non est pulsanda campanula ad elevationem SS. sacramenti in missa privata; quod si pulsetur et advertatur elevatio, tunc genuflectendum est utroque genu a transeuntibus ante altare, ubi missa celebratur, et deposito SS. sacramento progrediendum. — 63. Processiones facere de nocte cum SS. sacramento feria quinta et sexta majoris hebdomadæ non convenit, et repugnat mysteriis Ecclesiæ, et est abusus omnino tollendus. — 64. Processiones, ut de nocte fieri possint feria sexta majoris hebdomadæ, arbitrio episcopi conceditur. — 65. Si autem aliqua processio fiat de nocte, non debet inferri in ecclesiis monialium. — 66. Patres Capuccini non possunt retinere et processionally deferre imagines S. Antonii et S. Francisci cum inscriptione, quod dictus habitus capuccini sit verior forma habitus ipsius S. Francisci, sed moniti debent illam delere et cancellare. — 67. Episcopus potest cogere clericos beneficiatos ad interessendum processionibus publicis. — 68. Item processionibus publicis interesse etiam tenen-